

Jordi Mata: "Intenten banalitzar-nos la vida"

Antoni Mari. JORDI MOREIRA

Altres professors que podrien formar part dels estudis d'Humanitats de la Pompeu Fabra són Miquel Berga, Antoni Mari i Antoni Seva.

La pàgina 52 de *La muntanya màgica* de Thomas Mann en edició de Proa ja ha aparegut. Com sabem els primers compradors del llibre, per un error la pàgina no es-

Thomas Mann. APOCALIPSI

tava impresa. L'editorial ha distribuït un full amb el text de la pàgina -¿una fotocòpia molt ben feta?- perquè els llibreters la col·loquin a dins el llibre. En l'edició de cobertes dures, apareguda posteriorment, no es veu cap pàgina en blanc.

Combustible per a filles, de Joan Fuster, amb introducció i notes d'Antoni Furió, novetat de setembre vinent a Els nostres autors, de Bromera.

Jordi Mata, Autor de *L'Espòs infernal* (Bromera, 1990), ha publicat la seva segona novel·la, *Amors maleïts*, a la mateixa editorial Bromera. Nascut l'any 1966 a Barcelona, Jordi Mata és llicenciat en Història Contemporània i funcionari del departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

—La novel·la ha estat publicada a la col·lecció *Els nostres autors i precedida, com és norma de la col·lecció, d'un estudi introductori d'Enric Salom. L'estudi us situa dins la generació de narradors del 80. ¿Quina sensació us produeix el fet de veure's catalogat i estudiat amb només dos llibres publicats?*

—La sensació és de sorpresa. Ningú no s'espera que amb un segon llibre i puguin fer un estudi introductori. No he sabut què és la literatura dels 80, a la qual no sabia que pertanyia fins que no m'hi vaig veure.

—¿Vàreu poder llegir l'estudi abans d'anar a impremta?

—Sí. El vaig deixar bastant igual perquè vaig considerar que el qui en parlava en sabia més que jo. Jo sóc dins i no tinc la visió que ell té sobre el tema.

—¿Hi vàreu descobrir coses noves sobre Jordi Mata?

—La veritat és que sí. Suposo que el que fan aquesta gent és descobrir com et pot influir l'època, cosa que tu no saps de forma concient.

—¿Per exemple?

—Bàsicament tot el que es refereix a la meua pertinença a la generació del 80, que Orja o Broch van definir amb la incidència de l'espai urbà, l'edat dels personatges, les drogues, el poc esment de la qüestió social, coses així.

—La droga, diu la introducció, és, en la vostra novel·la, un mitjà per a comprendre la realitat. *Son lluny, doncs de la imatge oficial de la droga, que la droga mata.*

—No vull dementar aquesta visió oficial. Però es tracta de saber buscar la cara "positiva" entre cometes, que pot tenir. És, al principi, un ajut.

—¿I ho acaba sent?

—Finalment, no. La finalitat és positiva, però al preu de la destrucció.

—¿Triomfa la tesi oficial, finalment?

—Es pot dir que sí. Però en el moment que jo faig això no em passa pel cap de donar la raó a ningú.

—¿Us sembla bé que el didacticisme de l'estudi introductori manifesti detalls de la novel·la?

—És el preu de la col·lecció. Personalment considero que no s'haurien de manifestar determinades coses. Recordo ara que una de les coses que vaig eliminar de l'estudi van ser unes explicacions on s'bombava tot. No caldria arribar fins a l'extrem de treure les ganes de llegir la història.

—¿Us agraden les històries que acaben malament?

—No és que m'agradi o em deixin d'agradar. El que passa és que els *happy ends* són difícils de creure. La vida és un espectacle bastant seriós. Al cinema, els finals feliços poden quedar molt bé, però la vida va per un altre cantó.

—¿Us sembla bé formar part d'una generació?

—Això de les generacions són ganes de buscar temes. Són ganes de crear debats. Com que estem en una literatura bastant avorrida, sorgeix aquest fantasma, com els debats dels premis literaris o la llengua, controvèrsies per a fer veure que la literatura és viva.

—A la primera frase de la novel·la apareix la paraula

JORDI MOREIRA

crim. ¿Situat l'home davant la mort us sembla un bon recurs literari?

—Més que la mort, es tracta de trobar situacions extremes que obliguen la gent a fugir de la rutina, perquè la rutina és la mort en vida. Quan s'han d'enfrontar amb situacions extremes, és quan donen el bo, i el més dolent de si mateixos. Quan els treuen de la rutina es queden sense defensa i han de fer un sobreesforç. Amb això es comprenen ells mateixos i amb això poden comprendre tot el món.

—¿La quotidianitat és, al vostre entendre, vulgar?

—Sí. Des de totes bandes ens bombardegen amb coses banals. Se'n intenta banalitzar la vida com sigui. Amb molts aspectes sembla que s'imposa allò de "qui es bellugui no surt a la foto".

—I la gent es despersonalitza.

—Exactament. Cal suprimir les barreres que conformen el pensament de les persones. Se'n diu: heu d'anar a comprar això. Ara s'aplica aquesta llei i si no, garrotada. Hi ha un sèrie de factors que fa que la llibertat efectiva sigui molt minsa. Teòricament hi ha més llibertat que mai, però a la pràctica trobes que en molts casos l'estan enganyant.

—Per això us agrada parlar no d'aquesta gent, sinó de les persones que, per les raons que siguin, escapen de la uniformitat despersonalitzadora, ¿no?

—Evidentment, sí. Escapar de la quotidianitat vulgar a la força és experimentar, viure, i per molt malament que ho passi la gent, les seves experiències ens diverteixen. La cultura s'ha de basar en la diversió, no la de festa major, sinó a gaudir del plaer de conèixer.

—¿Creeu que la gent no es coneix, avui dia?

—No. Estem en l'era de la informació, però coneixem més els merders de la família reial que no les angoixes dels veï del costat.

Lluís Bonada